

Arrest

nr. 136 750 van 21 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2014 tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en tot het opleggen van twee inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. PEETERS, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2009 dienen verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 september 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 3 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

Op 21 oktober 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 7 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk en wordt aan verzoekers het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13.

Op 13 juni 2012 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 januari 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 16 januari 2013 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 17 september 2014 wordt aan de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer / mevrouw die verklaart te heten⁽¹⁾:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten.

^kArtikel 7, alinea 1:

x wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig paspoort voorzien van een geldig visum wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Tielt een PV opgesteld.

BG.45.L5.006060/2014-verdachte handelingen + winkeldiefstal

Ten laste van betrokkene werd door de politie van een Antwerpen een PV opgesteld.

AN.12.LB.026402/2013 – heterdaad winkeldiefstal.”

Op 17 september 2014 wordt aan de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer / mevrouw die verklaart te heten⁽¹⁾:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten.

^kArtikel 7, alinea 1:

x wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig paspoort voorzien van een geldig visum x wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Tielt een PV opgesteld.

BG.45.L5.006060/2014-verdachte handelingen + winkeldiefstal”

Op 17 september 2014 wordt ten aanzien van de eerste verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Dit is de derde bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

[...]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile

toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/09/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: _ .

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of,

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend 23/09/2011 op 03/05/2012 en op 15/02/2013. Betrokkene weigert hardnekkig aan de Terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2 , van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd.”

Op 17 september 2014 wordt ten aanzien van de tweede verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Dit is de vierde bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Aan de mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

[...]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile

toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/09/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: _ .

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of,

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend 23/09/2011 op 03/05/2012 en op 15/02/2013. Betrokkene weigert hardnekkig aan de Terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd oever de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2 , van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 28 en 29 van het internationaal Verdrag betreffende de rechten van het kind (hierna: het IVRK) en van de motiveringsplicht.

2.1.1. Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

“III.2. schending van art 3 van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land” Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art 3 IVRK:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te worden!

Dat de kinderen van verzoekers niet vermeld worden op de beslissingen...

Worden verzoekers geacht hun kinderen gedurende drie jaar achter te laten?!

Dit wordt echter op geen enkele manier onderzocht in de bestreden beslissingen. Dit is dan ook onaanvaardbaar!

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden!

De kinderen van verzoekers hebben bovendien het recht op onderwijs. Zij lopen momenteel school in België. Zij moeten minstens de kans krijgen om het schooljaar af te maken.

Men kan niet van verzoekers verwachten dat zij hun kinderen, in het midden van het schooljaar van school ‘plukken’ om terug te keren naar Mongolië... Een land dat ze niet eens kennen en waar ze nog nooit geweest zijn.

Immers art 28 en art 29 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekers het recht hebben op onderwijs, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind toegang heeft tot onderwijs, toch weigert DVZ hier rekening mee te houden in het nemen van hun beslissingen!

De kinderen van verzoekers zijn hier geboren, groeien hier op en gaan hier naar school. Zij verdienen minstens een kans om het schooljaar af te maken.

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld!

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekers de kans moeten krijgen op degelijk onderwijs, en dat een eventuele terugkeer naar Mongolië een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van de kinderen.

De kinderen van verzoekers zijn hier geboren en opgegroeid. Dat ze hier al héél hun leven verblijven en opgevoed worden in een Belgische cultuur. Hoe kan men spreken van een “land van herkomst” van de kinderen?! Het land van herkomst van de kinderen is België!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissingen dus ook niet redelijk te verantwoorden zijn.

Dat verzoekers erop willen wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekers in zijn geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens een bevel om het grondgebied over te maken moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, gezins- en economische situatie, het feit dat het kind van verzoekers hier naar school gaat en schoolplichtig is, sociale en culturele integratie in België en het gebrek aan banden met het herkomstland.

Dat het onredelijk is van DVZ om deze elementen niet in overweging te nemen en ‘gewoon’ bevelen af te leveren.

Bovendien schendt DVZ flagrant de motiveringsplicht.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat minderjarige kinderen in het kader van het vreemdelingenrecht het verblijfsrechtelijk statuut van hun ouders volgen, zodat de thans bestreden beslissingen geenszins tot gevolg hebben dat verzoekers van hun kinderen zouden worden gescheiden. De omstandigheid dat de namen van de kinderen niet worden vermeld betreft een materiële vergissing die evenwel geen afbreuk doet aan de wettigheid van de thans bestreden beslissing, noch afbreuk doet aan de motieven die die beslissingen voldoende schragen.

Gelet op het feit dat de thans bestreden beslissingen geenszins tot gevolg hebben dat verzoekers van hun minderjarige kinderen zouden worden gescheiden, tonen verzoekers dan ook niet aan welk belang zij hebben bij hun kritiek.

Inzake de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, merkt verwerende partij op dat dit verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekers er zich derhalve niet dienstig op kunnen beroepen. Deze verdragsbepalingen volstaan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. (R.v.V., 27 juni 2011, nr. 63.844; R.v.St., 31 oktober 2001, nr. 100.509; RvV, 4 maart 2011, nr. 57.342)

Ten overvloede, dient te worden opgemerkt dat verwerende partij in de beslissing van 16 januari 2013 welk degelijk reeds een standpunt heeft ingenomen omtrent het door verzoekers aangehaalde schoollopen van hun kinderen.

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.1.3. Indien zoals de verwerende partij aangeeft de minderjarige kinderen *in casu* de verblijfsrechtelijke status van hun ouders volgen, dient te worden gewezen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging toebehoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De Raad wijst tevens op de toepasselijkheid van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie die *in casu* van toepassing zijn aangezien de eerste bestreden beslissing een tenuitvoerlegging is van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn; Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet lijkt daardoor een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Noch uit de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekers' kinderen. Ze worden zelfs niet op de bestreden beslissingen vermeld. In de nota met opmerkingen geeft de verwerende partij aan dat minderjarige kinderen in het kader van het vreemdelingenrecht de verblijfsstatus van hun ouders volgen. Deze verklaring op zich, opgenomen in de nota met opmerkingen, wijst op zich niet op een onderzoek gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissingen geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, *in casu* het hoger belang van de kinderen van verzoekers, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing, dit zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.1.4. In de derde en vierde bestreden beslissing, dit zijn de inreisverboden van 17 september 2014 wordt gesteld: "*De beslissing tot verwijdering van 17.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.*"

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt: "*De beslissing tot verwijdering van 17/09/2014 gaat gepaard met een inreisverbod (...).*"

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de beslissingen tot verwijdering van 17 september 2014, die gepaard ging met de bestreden inreisverboden, wordt vernietigd, zoals vastgesteld in punt 2.1.3., komen bijgevolg ook de bestreden inreisverboden te vervallen.

Het is daarom aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden inreisverboden uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze destijds rechtsgeldig werden opgelegd of niet.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door verzoekers aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2014 tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en tot het opleggen van twee inreisverboden (bijlagen 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS